

ства и цѣлунало скута на Челеби и затова било пощадено и оставено да си живѣе и да се моли на Бога въ своитѣ храмове“.

По такъвъ начинъ черковитѣ: св. Димитрий, св. Петъръ и Павелъ, св. Богородица останали непокътнати. Покрай тѣзи черкови се запазила и св. Четиредесетъ мѣченици и останали въ рѣцѣтъ на българитѣ чакъ до половината на XVIII в. Но колкото по-вече се заселвалъ Хисаря, толкова повече тази черкова прѣчила на турцитѣ. Особено се възмущавали тѣ, когато гледали отъ крѣпостта, какъ българитѣ съ свѣщи обикаляли по Великденъ храма си: това смущавало доста много тѣхното религиозно чувство. Турцитѣ изказали нѣколко пѣти своето негодувание въ протести, но сѣ несполучвали прѣдъ грѣцкия владика. Най-сетнѣ имъ се удало случай да излѣятъ гнѣва си върху тази царска черкова. Ето по какъвъ *романтиченъ* случай станало това.

Около прѣди 150 год. нѣкой си пѣвецъ отъ тази черкова се влюбва въ една кадѣнка, която живѣла на Хисаря. Този пѣвецъ умѣлъ да пѣе много хубаво и, когато почвалъ да пѣе, трупали се кадѣни на крѣпостта да го слушатъ. Пѣвецътъ сполучилъ да примами кадѣнката, отвлѣкълъ я и побѣгналъ съ нея нѣкъждѣ далечъ. Турцитѣ се разсърдватъ, изгонватъ христианитѣ отъ черковата и я завладѣватъ, но нѣмало ходжа, нито мохамедани да я посѣщаватъ. Турци отъ другитѣ махали отивали, помитали я и запалвали кандила. Дали прѣзъ това врѣме сж отворени гробищата, не се знае. Какъ е станало, щото единъ отъ гробоветѣ да остане да го почитатъ турцитѣ, да му паятъ свѣщи? Навѣрно сж введени въ заблуждение, та сж го приели за гробъ на свой човѣкъ.

Тѣй говори прѣданието.

Да се обѣрненъ къмъ нѣкои исторически документи и догадки, съ които можемъ да потвърдимъ мисълта си и достовѣрността на прѣданието.